

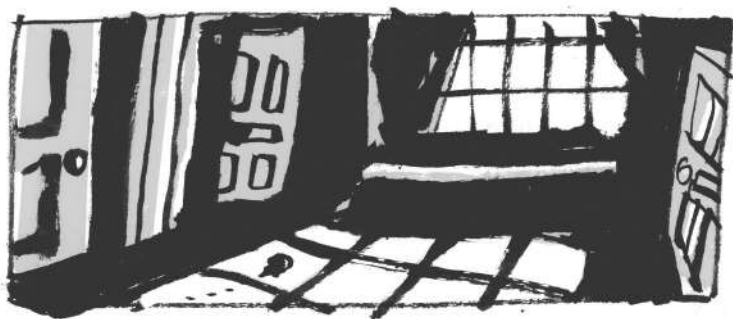
Kenneth Oppel

Pătătel

CU ILUSTRĂȚII DE
SYDNEY SMITH

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ
DE MIHAELA RĂILEANU

corintjunior

CAPITOLUL 6

Noaptea, când toată lumea dormea, Pătățel plecă din nou în expediție.

Se strecură prudent, de-a lungul holului plin de umbre, fiind cu ochii în patru să nu apară de undeva Rickman, care și el umbla noaptea prin casă. Pentru Pătățel, întreaga locuință mirosea a cerneală și hârtie, mai ales studioul de la capătul holului. Oare se afla acolo ce căuta el?

În timpul zilei, Pătățel evitase acea încăpere și pe domnul Rylance. Caietul de schițe era acolo. Iar Pătățel ura acel caiet de schițe. Voise să-l țină prizonier. Era furios și trist, iar Pătățel simți că și domnul Rylance era furios și trist. Cu toate acestea, studioul îl trăgea spre el.

Se apropiase destul de mult, când Rickman ieși pe o ușă și se opri, cu urechile ciulite. Pătățel

se lipi de plintă. Se temea de pisica asta diavolească aproape la fel de mult cum se temea de caietul de schițe. Ura felul în care ghearele lui ascuțite l-ar fi putut străpunge – și chiar dacă Pătățel se putea prelinge pe lângă ele, iar micile zgârieturi pe care le-ar căpăta s-ar vindeca instantaneu, ele tot îi provocau durere.

Rickman adulmecă aerul. Pătățel se retrase și se lăsă să alunece în cea mai apropiată cameră. Nu voia să stea prea aproape de ușă, în cazul în care motanul ar fi intrat și el, așa că se apropie de pat. Domnul Rylance sforăia. Înconjură hainele aruncate pe podea și urcă pe piciorul unei noptiere. Pe ea se aflau un telefon, o carte și un pahar care conținea rămășițele unui lichid care mirosea foarte puternic.

Domnul Rylance se întoarse prin somn, venind cu fața foarte aproape de noptieră.

Pătățel se surprinse dintr-odată desenând. Părea să nu aibă niciun fel de control asupra acestui lucru. Unul dintre tentaculele lui cu cerneală deja desena pe măsută: fețe, încăperi, lucruri cotidiene – toate așa de repede, încât desena un lucru peste altul, ca și cum ar fi încercat să țină pasul cu ceva..., dar cu ce anume?

Își dădu seama că probabil *vedea* visele domnului Rylance. Cu excepția faptului că nici măcar

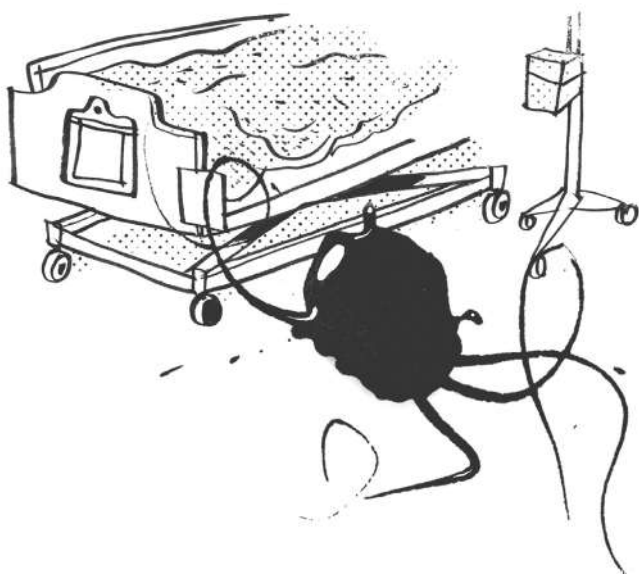
nu le vedea – doar desena orice trecea prin capul adormit al domnului Rylance.

Pentru prima dată, Pătățel înțelese că el, de fapt, nu provenea din caietul de schițe al domnului Rylance; ci din domnul Rylance *însuși*.

Cum ar putea altfel să deseneze cu înfrigurare visele acestuia?

Dintr-odată, apăru un pat.

Era important – mai important decât toate lucrurile pe care le schițase până acum. De ce îi era atât de familiar? Da, mai desenase o parte din el atunci când mângălea și Ethan intrase și îl surprinsese asupra faptului. Era un pat neobișnuit, înalt și cu un soi de grilaj în jur. Avea o pătură verde – urâtă culoare –, iar din cutele pe care le forma așternutul era clar că sub el se afla cineva.

Pătățel stătu nemișcat, concentrându-se, sperând să vadă mai mult. Dar chiar în acel moment, Rickman sări pe marginea patului și se uită urât la el.

Într-o fracțiune de secundă, Pătățel șterse desenele și se lăsă să alunece pe covor. O zbughi spre ușă. În spatele lui, îl auzi pe Rickman aterizând zgomotos. Pe hol, Pătățel se lipi de plintă. Știa că avea doar câteva secunde la dispoziție, așa că luă forma unui castronel, foarte asemănător cu cel din care îl văzuse pe Rickman mâncând.

Motanul își făcu apariția din camera tatei, iar ochii i se fixară pe castronelul de lângă perete. Castronul lui nu se afla *niciodată* în acel loc. Și totuși, era în mod evident un castronel, iar într-un castronel se afla întotdeauna mâncare. Uită de vânătoare și se îndreptă spre castronel.

Pătățel îl privi cum se apropie. În ultimele zile, citise mult, iar unul dintre lucrurile pe care le aflate era de ce anume se temeau cel mai tare pisicile. Când Rickman se află la doar câțiva centimetri de el, Pătățel se transformă într-o cobră și sări de parcă ar fi fost un Hopa-Mitică.

Rickman sări pur și simplu în sus, se izbi de perete și o zbughi de-a lungul holului, oprindu-se în bucătărie.

Pătățel se transformă într-o față zâmbăreață pe perete și se legănă un timp. Se simțea *foarte* mulțumit, numai că acum era obosit. Se strecură înapoi în dormitorul lui Ethan. Sub pat, găsi o foaie goală de ziar și schiță imaginea din visul lui Peter Ry lance.

După aceea, găsi cartea *Anne de la Green Gables* și se instalează confortabil între paginile ei. Acum nu mai ștergea textul pentru că îi era foame, ci pentru că voia să citească. Era plăcerea pură de a asculta o poveste înainte de culcare. Citi multe pagini, din ce în ce mai încet, până când rămase în sfârșit nemișcat.

• • •

Ethan se trezi atunci când lumina unei lanterne îi pătrunse direct printre gene, și o mână mică îi zgâlțâia umărul.

— Ei îi pare rău că te deranjează, o auzi pe Sarah șoptind.

— Ce faci aici? întrebă Ethan, dând la o parte lanterna.

— Te-ai trezit, Ethan?

— Acum, da!

— Unde este Lucy?

Cu un oftat, Ethan se ridică în capul oaselor și își privi ceasul deșteptător de pe noptieră.

Nu era chiar așa de rău. Alarma trebuia oricum să se declanșeze în zece minute...

De undeva de sub pat, Pătățel își făcu apariția, sub forma unui cățel.

— Lucy! spuse Sarah. Te-ai întors! Am fost atât de îngrijorați din cauza ta!

Pătățel se dădu de-a tumba pe podea, iar Sarah râse de încântare. O bulă de text apărură din gura lui și înăuntru scria un singur cuvânt:

HAM!

— A spus *ham!* exclamă Sarah. Este o cățelușă foarte deșteaptă.

— Cu siguranță, fu de acord Ethan.

Nimeni nu-l văzu pe Rickman intrând în camera lui Ethan. Rickman nu era cel mai deștept motan din lume, dar era destul de sigur că acest cățel de cerneală de pe podea avea o oarecare legătură cu acel lucru din cerneală care-l speriasse de moarte noaptea trecută. Era, așadar, momentul să se răz-bune. Voia să prindă ceva, măcar o dată în viața lui. Veni mai aproape, apoi sări.

În momentul în care ghearele lui Rickman se scufundară în Pătățel, cățelul se prăbuși, transformându-se într-o pată de cerneală mică și speriată. Pătățel se scurse pe lângă ghearele lui Rickman și o luă la goană prin cameră. Rickman se năpusti

din nou, dar rată. La acel moment, Pătățel era deja în hol.

— Icklan! țipă Sarah. Pisică rea! Ai rănit-o pe Lucy!

Ethan se năpusti după pisică și o ridică. Rickman se zvârcoli câteva secunde și chiar își arată colții, dar Ethan se uită urât și, în cele din urmă, pisica se culminți. Nu merita tot efortul acesta. La urma urmei, era bătrân. Nu ar trebui să depui atâta efort pentru mâncare. Poate va încerca din nou atunci când va avea șanse mai mari.

Ethan se uită împrejur, dar nu-l văzu pe Pătățel pe hol.

— Pătățel, șopti el.

— Lucy! țipă Sarah.

Evident, Pătățel era suficient de speriat, încât să se ascundă pentru un timp. Dar Ethan nu era bucuros. Ce s-ar întâmpla dacă ar decide să-și facă apariția în fața tatei?

Ca un făcut, un tată-zombi își făcu apariția în hol.

— Bine... haideți să..., spuse el înainte de a dispărea în baie.

În vreme ce Ethan se îmbracă, verifică în cele mai probabile locuri în care s-ar fi putut ascunde Pătățel, dar fără succes. Nu putea face nimic momentan.

Trebuia s-o ajute pe Sarah să-și aleagă hainele (iar asta dura foarte mult timp, pentru că fetița avea opinii foarte puternice cu privire la garderoba ei), apoi să pornească aparatul de făcut cafea și să pună masa pentru micul dejun. Mama niciodată nu-l rugase să facă lucrurile astea, dar tata se aștepta de la el să ajute mai mult.

Aruncă o ultimă privire în hol, dar nici urmă de Pătățel. Ethan realizează că va trebui doar să spere că Pătățel va sta ascuns.

• • •

Când doamna D. plecă din clasă în timpul orei, Vika veni la banca lui Ethan și, cu mâinile în șolduri, se holba la noile lor desene. Pino le colora, iar Brady se ocupa de scris – mai atent decât s-ar fi așteptat ceilalți.

— Bună treabă, spuse Vika, dând din cap.

Ethan se uită atent la ea, încercând să-și dea seama dacă era sau nu sinceră.

— Hei, oameni buni, ar trebui să aruncați o privire aici, le spuse Vika celorlalți. Este uimitor.

— Mulțumesc, spuse Brady, care plăcea pe toată lumea, inclusiv pe Vika.

Ethan începu să se enerveze. Heather Lee și alți câțiva colegi veniră să arunce o privire mai de-a-proape.

— Dar știți ce e ciudat? întrebă Vika, folosind un ton agreabil. Nu l-am văzut niciodată pe Ethan desenând ceva în clasă. Nici măcar un singur desen.

— Lucrează mai bine acasă, spuse Soren.

— Adevărat, spuse Ethan, transpirat tot.

— De fapt, mă întreb dacă desenezi vreodată, puse Vika punctul pe i.

— Cară-te de aici, Vika! ripostă Ethan, dar se uita la ea enervat, mai ales la piciorul ei drept, același picior care odată îl făcuse să cadă într-un tomberon de gunoi.

— Și ia uitate, mai spuse Vika, nici măcar nu ai cerneală pe degete.

Își ridică mâinile pentru ca toată lumea să poată vedea că ale ei erau murdare.

— Ideea e că, dacă desenezi, nu ai cum să nu te murdărești de cerneală.

— Poate că doar mă spăl pe mâini mai bine decât tine, replică Ethan, iar unii copii izbucniră în râs.

Totuși, Vika avea dreptate. Degetele lui nu aveau nicio pată. Ale tatălui său nu erau niciodată atât de curate. Trebuia să se fi gândit la asta și să-și fi dat cu un marker pe mâini.

Vika îi zâmbi prietenei sale Sandra și adăugă:

— Ți-am spus eu.

Cele două fete chicotiră într-un mod enervant.

Ethan se uită în jur la colegii lui și la Heather. Cu toții îl priveau. Credeau oare că tatăl lui făcuse desenele? Ar fi vrut să șteargă rânjetul acela de pe chipul Vikăi.

— Vrei să mă vezi desenând? se pripi el.

— Ethan, spuse Soren, punându-i mâna agitat pe umăr, nu e șefa ta. Nu trebuie să...

— Nu, hai s-o facem, spuse Ethan, uitându-se la Vika.

— Grozav, spuse Vika, și așeză o foaie albă de hârtie în fața lui. Poftim, desenează!

Ethan puse mâna pe markerul cu penița cea mai subțire. Îl văzuse pe Pătățel desenând gorila de nenumărate ori. Probabil că ar putea să facă o copie destul de reușită.

Abia când desfăcu capacul markerului și atinse cu vârful hârtia își dădu seama în ce necaz intrase singur. Ce naiba făcea? Nu putea desena nimic!

— Oh, Doamne, chițai Soren.

— Haide, insistă Vika, desenează!

La început, Ethan crezu că punctul acela negru care se forma în vârful markerului era doar cerneala care curgea pe hârtie. Dar apoi observă că punctul străluci într-un mod familiar și se înclină, imperceptibil, într-o parte. Pătățel! Repede, Ethan mișcă

markerul în acea direcție. Mărgeluța de cerneală continuă să deseneze, doar puțin înaintea peniței. Ethan ținea pasul.

Pătățel era acolo! Ethan habar nu avea cum de se afla acolo și nici nu-i păsa. Pătățel mări viteza și Ethan îl urmă, abia îndrăznind să clipească de frică să nu rămână prea în urmă, iar cineva să remarce faptul că gorila se desena aproape singură.

— Desenezi atât de repede! o auzi pe Heather Lee, iar inima îi tresări de fericire.

Ethan se simțea de parcă era în transă. Nici măcar nu observase că gorila căpăta o formă, atât de concentrat era pe linia care se prelingea din markerul său, mișcându-se și mișcându-se...

Apoi, dintr-odată, se opri. Ethan respiră adânc și își ridică mâna de pe hârtie.

— Gorila! o prezentă el, și văzu desenul din fața lui pentru prima dată. Încercă să nu pară uimit, pentru că desenul era cu adevărat uluitor.

— Incredibil! spuse Heather.

Câțiva colegi aplaudară chiar. Cineva bătu palma cu el.

— Bravo, prietene! spuse Soren, ai cărui ochi erau încă măriți de spaimă.

Se uită sfidător la cei din jur.

— Vedeți ce-a fost în stare să facă prietenul meu?

— Poți să-ți ceri scuze oricând, i se adresă Pino Vikăi, care se holba când la desen, când la Ethan, cu ochii îngustați de răutate.

Ethan se uită în jur. Se simțea fantastic. Așa trebuie să se fi simțit tatăl lui atunci când era aplaudat pe la lansări de carte și convenții! Vedea admirație în ochii celor din jur – iar cei mai strălucitori erau ai lui Heather Lee.

— Ai fost uluitor, Ethan, spuse ea.

— Ce se întâmplă aici? întrebă doamna D., revenind în clasă.

Toți se risipiră pe la locurile lor.

— Parcă era vorba să lucrați în echipe. Haideti, doar nu sunteți la grădiniță. Să ne concentrăm un pic! Înapoi la lucru, vă rog.

Vika îi mai aruncă lui Ethan o ultimă privire neîncrezătoare și se îndepărtă.

• • •

Ethan nu era singurul amețit de triumf. Pătățel era și el în culmea fericirii. Niciodată nu mai desenase în fața unui public și îi plăcuseră la nebunie aplauzele și laudele. Ar fi vrut să continue. Ar fi făcut tot felul de lucruri fabuloase. Dar Ethan deja ridicase markerul de pe hârtie.

Pătățel se mișcă rapid și se făcu nevăzut în palma lui Ethan, o porni spre încheietură, apoi

se ascunde în mânăca pulovărului închis la culoare. Pătățel se făcu subțire ca un fir de ață și urcă pe braț, apoi o luă din nou în jos, până ajunse la buzunarul blugilor lui Ethan, acolo unde își petrecuse mare parte a dimineții, observând și asimilând totul.

După ce Rickman îl atacase în dimineața aceea, Pătățel își găsisse o ascunzătoare perfectă în ghiozdanul lui Ethan.

Găsi acolo chiar și o carte bună, intitulată *Marele Uriăș Prietenos*, numai bună ca să-l țină ocupat. În plus, avu parte de o excursie în afara casei! Vedeă acum tot felul de lucruri noi.

Pe când Pătățel era pe punctul de a aluneca din nou în buzunarul lui Ethan, zări tenișii lui Soren. Aveau cea mai strălucitoare culoare roșie pe care o văzuse vreodată, mai strălucitoare chiar și decât roșul din benzile desenate – așa că îl vru instantaneu. Nu se putea abține. Alunecă în jos pe cusătura blugilor lui Ethan. Erau o mulțime de picioare acolo jos, toate nerăbdătoare și foindu-se pe podea. O mișcare rapidă și Pătățel se afla deja pe pantoful stâng al lui Soren.

Galopă mai întâi peste marginile pânzei, încercând să absoarbă această delicioasă culoare până la ultima picătură. Dar nu se întâmplă nimic.

Roșul rămase pe pantof. Ceea ce nu știa Pătățel era că vopseaua era ceva complet diferit de cerneală. Consternat, acesta se îndreptă spre vârful pantofului, dar roșul rămase în continuare la locul lui.

Era pe cale să încerce celălalt pantof al lui Soren, când clopoțelul sună pauza de masă. Dintr-odată, toată lumea se ridică, târșâind picioarele scaunelor pe podea, iar Soren începu să meargă.

Pătățel fu de părere că cel mai bine era să rămână nemișcat pentru moment.

• • •

Între timp, Ethan intră în panică. Unde era Pătățel? Îi pierduse urma imediat după ce terminaseră de desenat gorila. În vreme ce colegii lui își închideau ghiozdanele, Ethan își băgă mâinile în toate buzunarele, sperând să simtă răcoarea lui Pătățel. Se uită pe scaun, pe haine. Pe mâini, pe genunchi, verifică podeaua. Ar fi vrut să-l poată striga, dar îi era frică să nu-l audă careva.

— Ai pierdut ceva? întrebă Vika, trecând pe lângă el.

Apoi văzu pantofii lui Soren, unul roșu, celălalt cu o ditamai pata neagră mișcătoare pe el.

Ethan se grăbi să-l ajungă din urmă pe prietenul lui, pe coridor.

— A fost incredibil! îi spuse Soren când Ethan îl ajunse din urmă. Nu mi-ai spus că l-ai adus la școală.

— Nu am știut, răspunse Ethan. Și este pe pantoful tău. Nu te opri, continuă să mergi.

Soren se uită în jos și înghiți în sec.

— Nu știu ce să zic, Ethan. Și dacă se hotărăște să... urce?

Ethan se uită în jur, neliniștit. Sala unde se servea prânzul era întotdeauna aglomerată și gălăgioasă și se îndoia că se va găsi careva să observe ceva, dar tare mult își dorea să ajungă într-un loc liniștit, și asta cât mai repede.

— Mă cam sperie puțin, Ethan.

— Nu intra în panică, bine? Mergem la baie.

— Ba mă sperii. Și dacă ajunge pe fața mea?

Fără niciun avertisment, Pătățel sări de pe pantoful lui Soren, o zbughi printre picioarele celorlalți și se lăsă să alunece chiar pe sub ușa clasei de artă.

Ethan alergă în direcția aceea și încercă ușa. Era încuiată.